

ΠΑΙΔΙΑ ΜΕ... ΔΕΠΥ

Η «κατασκευασμένη» ασθένεια και το φάρμακο της Novartis!



«Ο καθηγητής στο Χάρβαρντ Leon Eisenberg που την επινόησε δήλωσε το 2012 στο *Der Spiegel* πως «η ΔΕΠΥ αποτελεί παράδειγμα μιας κατασκευασθείσας ασθένειας». Ομολόγησε επίσης πως έδωσε παραπλανητικά ερευνητικά στοιχεία. Οι ΔΕΠΥδημίες δεν τυγχάνουν της επιστημονικής νομιμοποίησης να αποκαλούνται «ασθένειες» ή «διαταραχές» γιατί πρόκειται για ιδεολογικά κατασκευάσματα. Τα κριτήρια για τη... διάγνωση είναι αστεία!», λέει στην «Εφ.Συν.» ο δρ Ψυχολογίας και εκπαιδευτικός Μιχάλης Παπαδόπουλος ο οποίος έχει αναγνωριστεί ως εμπειρογνώμονας σε θέματα της σχολικής ζωής από την UNESCO, την Ευρωπαϊκή Ένωση, το Διεθνές Παρατηρητήριο για τη Βία στο Σχολείο και το γαλλικό υπουργείο Παιδείας



► Της **ΝΤΙΝΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ**

τα μέσα του 19ου αιώνα, μόνον έξι διαταραχές καταλογογραφούνταν στην αρχική απογραφή των ψυχικά ασθενών. Σήμερα πλησιάζουν τις 200. Εχουμε όλοι τρελαθεί, γιατί μου; Η μήπως η φαρμακοβιομηχανία έχει τρελαθεί από τη χαρά της; Στο δεύτερο καταλήγει ο συγγραφέας και διακεκριμένος ψυχίατρος Allen Frances, ο άνθρωπος που ήταν επικεφαλής της ομάδας που συνέταξε το τέταρτο Διαγνωστικό και Στατιστικό Εγχειρίδιο της Αμερικανικής Ψυχιατρικής Εταιρείας, που δημοσιεύτηκε το 1994. Το 2010 ο ίδιος άνθρωπος αρνείται να αναμειχθεί στο DSM-5.

Καταγγελία

Ο Allen Frances αποχωρεί από την ομάδα και καταγγέλλει το διαγνωστικό εγχειρίδιο IV για τις υπερβολές του, για την κλινικοποίηση μεγάλου μέρους του πληθυσμού, καθώς και για τη δημιουργία νέας μόδας ψυχικών νοσημάτων σε συνεργασία με τις φαρμακευτικές εταιρείες.

Ο δρ Ψυχολογίας και εκπαιδευτικός Μιχάλης Παπαδόπουλος έχει αναγνωριστεί

ως εμπειρογνώμονας σε θέματα της σχολικής ζωής από την UNESCO, την Ευρωπαϊκή Ένωση, το Διεθνές Παρατηρητήριο για τη Βία στο Σχολείο και το γαλλικό υπουργείο Παιδείας. Πρωτοπόρος στην αντιμετώπιση του λειτουργικού αναλαβητισμού και της σχολικής αποτυχίας, με μακρά θητεία στο υπουργείο Παιδείας της Κύπρου (1976-2013), ο κ. Παπαδόπουλος πρόσφατα δημοσίευσε την «Αυτοκτονία της Ψυχιατρικής» (εκδ. Νήσος), όπου ασχολείται με την... επιδημία της ΔΕΠΥ. Μέσα από την εμπειρία του με 15.000 παιδιά που εξέτασε σε 37 χρόνια (κλινική εξέταση παιδιών, έρευνες, βιωματικά εργαστήρια σε εκπαιδευτικούς), ο κ. Παπαδόπουλος είναι κατηγορηματικός: ΔΕΠΥ ως νοσολογική οντότητα δεν υφίσταται.

«Η ΔΕΠΥ δεν υπάρχει πια, την πάτησε το τρένο του πατέρα της!» λέει στην «Εφ.Συν.».

«Ο καθηγητής στο Χάρβαρντ Leon Eisenberg που την επινόησε δήλωσε το 2012 στο *Der Spiegel* πως «η ΔΕΠΥ αποτελεί παράδειγμα μιας κατασκευασθείσας ασθένειας». Ομολόγησε επίσης πως έδωσε παραπλανητικά ερευνητι-

κά στοιχεία. Οι ΔΕΠΥδημίες δεν τυγχάνουν της επιστημονικής νομιμοποίησης να αποκαλούνται «ασθένειες» ή «διαταραχές» γιατί πρόκειται για ιδεολογικά κατασκευάσματα. Τα κριτήρια για τη... διάγνωση είναι αστεία: «Συχνά ομιλεί υπερβολικά!», «συχνά δυσκολεύεται να συμμετάσχει σε δραστηριότητες ελεύθερου χρόνου ήσυχα!», «συχνά δυσκολεύεται να περιμένει τη σειρά του». Πώς μετρά κάποιος το συχνά; Η «θεωρία» που υποβόσκει εκπορεύεται από την αντιεπιστημονική θέση πως το παιδί είναι ένας εγκέφαλος που ωριμάζει σ' ένα γυάλινο κλουβί χωρίς αλληλεπίδραση με το περιβάλλον. Αναμένεται όλα τα παιδιά να προσαρμοστούν στο σχολικό σύστημα ανεξάρτητα από τις κοινωνικο-πολιτισμικές αποσκευές και τα βιώματα που φέρνουν το καθένα από την οικογένειά του».

Αμφιλεγόμενη διάγνωση

Η δρ Νάνσυ Παπαθανασίου διδάσκει επικουρικά στο Τμήμα Ψυχολογίας, στο Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Σχολικής Ψυχολογίας και στο Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα

Κλινικής Ψυχολογίας. Ένα από τα γνωστικά της αντικείμενα είναι η περίφημη ΔΕΠΥ. Η δρ Παπαθανασίου, μιλώντας στην «Εφ.Συν.», κάνει μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα παρατήρηση: «Η ΔΕΠΥ είναι μία από τις πιο αμφιλεγόμενες διαγνώσεις, καθώς θεωρείται ότι ιατροκοποιεί φυσιολογικές συμπεριφορές. Συχνά συνιστάται φαρμακοθεραπεία, η οποία όμως γίνεται σε βάρος ή παραβλέποντας άλλες παρεμβάσεις. Οι πρώτες αναφορές υπάρχουν από το 1902 και αφορούν τόσο συμπτώματα ΔΕΠΥ όσο και συμπτώματα μαθησιακών δυσκολιών (αν και τότε αναφέρονταν ως «πθικά ελλείμματα»). Η πρώτη παρατήρηση της συστοιχίας συμπτωμάτων που στη συνέχεια θα εξελισσόταν στη διαγνωστική κατηγορία της ΔΕΠΥ συμπίπτει με τη θεσμοθέτηση του σχολείου για τα παιδιά. Η υποχρεωτική εκπαίδευση δημιούργησε ένα υποσύνολο παιδιών που παρουσίαζαν δυσκολίες στη συμπεριφορική και συναισθηματική αυτορύθμιση ή στις βασικές δεξιότητες για το διάβασμα και το γράψιμο (οι τελευταίες στη συνέχεια ονομάστηκαν μαθησιακές δυσ-

κολίες). Στα 1970 & 1980, η υπερκινητικότητα αρχίζει να συνδέεται και με την ελλειμματική προσοχή και τον έλεγχο των παρορμήσεων (σε συνδυασμό με την κινητική υπερκινητικότητα). Ήδη από εκείνη την εποχή η φαρμακοθεραπεία με διεγερτικά αρχίζει και προκαλεί έντονες διαμάχες στην επιστημονική κοινότητα».

«Η φαρμακοβιομηχανία στις ΗΠΑ ελέγχει πλήρως την Αμερικανική Ψυχιατρική Εταιρεία, η οποία είναι υπεύθυνη για το DSM», λέει στην «Εφ.Συν.» ο Μιχάλης Παπαδόπουλος. «Το 90% των συγγραφέων της Ομάδας Εργασίας του DSM-V διατηρεί σχέσεις με τη βιομηχανία. Τα άτομα που βρίσκονται στους μισθολογικούς καταλόγους της εταιρείας και είναι υπεύθυνα για κλινικές εξετάσεις στις οποίες γίνεται πρόταση στις κρατικές αρχές για την έγκριση των φαρμάκων, τα ίδια αυτά άτομα συμμετέχουν επίσης και στις επίσημες επιτροπές που θα εισηγηθούν την κυκλοφορία των φαρμάκων».

Αναφερόμενος στη Γερμανία, ο κ. Παπαδόπουλος θα πει το... μαγικό όνομα Novartis! Όπως μας λέει, «στη Γερμανία οι φαρμακοβιομηχανίες υποστηρίζουν τη δράση της Γερμανικής Εταιρείας Ψυχιατρικής, Ψυχοθεραπείας και Νευρολογίας. Τα «δελτία Τύπου» της επιστημονικής Εταιρείας, με τα οποία ενημερώνεται η κοινή γνώμη για τις καινούργιες ψυχικές διαταραχές, επιχορηγούνται από τη Novartis και άλλες βιομηχανίες. Η Novartis παρασκευάζει το Ritalin, το πιο διαδεδομένο αντιΔΕΠΥ φάρμακο, κι έχει ως σύνθημά της το «η ΔΕΠΥ, ένας σύντροφος για όλη τη ζωή».

Χωρίς πρόβλημα εννέα στα δέκα παιδιά

Ακριβώς την ίδια καταγγελία έκανε και ο Jerom Kagan - ένας από τους ψυχολόγους με τη μεγαλύτερη επιρροή στον 20ό αιώνα και καινοτόμος στην αναπτυξιακή ψυχολογία των μωρών και των νηπίων: «Κάθε παιδί που έχει προβλήματα στο σχολείο παραπέμπεται σε έναν παιδίατρο ή παιδοψυχίατρο, ο οποίος ισχυρίζεται ότι το παιδί έχει ΔΕΠΥ και του συνταγογραφεί Ritalin. Στην πραγματικότητα, το 90% αυτών των 5,4 εκατομμυρίων παιδιών δεν έχουν παθολογικό μεταβολισμό ντοπαμίνης. Το πρόβλημα είναι ότι, εάν το φάρμακο είναι διαθέσιμο στους γιατρούς, αυτοί θα κάνουν την αντίστοιχη διάγνωση».